

— Изберѣте си сега правителя и вождѣ, доде Богъ обърне на добрѣ работы-тѣ, рече комисъ, поклони ся на Владыкѣ-тѣ, и погледнѣ смирено на сичкы-тѣ.

— Да изберемъ, кого то ꙗ Богъ избралъ, рече Владыка-та.

— Да ꙗ живъ Царь Георгии, извъкаха оныѣ, кои-то бѣха на странѣ-тѣ комисовѣ.

Владыка-та поблѣднѣ, зашто-то не разбраха думы-тѣ му, и гы прѣтлѣкувахѣ на opakы.

И въ войскѣ-тѣ и въ народ-атѣ повтори ся име-то комисово, але то не бѣше гласъ на сичкы-атѣ народѣ, огрѣтъ съ любовь и съ общо желаніе, то бѣше гласъ на нѣкои и другы потѣкливци, кои-то бѣха научены да те глѣжтъ на рем-атѣ комисовѣ. Помежду безумно то крѣсканіе, чувахѣ ся и въкове: искамъ Царя Бориса, да идемъ за него съ огънь и съ ножъ връзь Гръци-тѣ.

— Благодарѣж, Владыко, боляре и сичкы народѣ, продума комисъ, и си повыси глас-атѣ. Кланямъ ся за голѣмы-атѣ почетѣ, шо ми чините, заради службѣ-тѣ мои на царь-атѣ и на царство-то, ал' азъ не приѣмамъ той-зи почетѣ.